

Proč se namáhat s vysvětlováním tajemství věcí?
Když je řeka čistá, odráží se v ní měsíc úplně celý.
A když se v hlubokých roklích zrodí vítr,
Strhává z podzimních hor čerstvé listí a ony zůstávají prázdné.

Koun Čchö Čchi-Won

Roverníček

---

září, říjen 2006

Obsah:	<u>Literární</u>	.....	strana: 3
	<u>Expedice na Slovenský ráj</u>	.....	strana: 5

Literární

Život s himálajskými mistry – Svámí Ráma

Fiolosofoická, místy dobrodružná kniha zachycující poutě a životní moudro Šrí Svámího Rámi. O této knize se dá napsat obecně jen to, že se toho o ní moc napsat nedá. Ne, že by to byl právě ten případ knihy, která každým pokusem o charakteristiku, či souhrn ztrácí své kouzlo, problém je v množství rozličných příběhů. Každý zde může vyčíst něco, co je zajímavé přímo pro něj.

Tedy stručně. Dílo v českém překladu má do 450 stran a je členěno na 14 sekcí. Každá sekce obsahuje několik na sobě nezávislých příběhů. Je to skvělé počtení na cesty, nicméně nedoporučuji číst ve shonu.

Vybral jsem pro vás příběh *Jak jsem byl přesvědčen o vlastní dokonalosti*

Jako mladík jsem nabyl dojmu, že jsem se zdokonalil do té míry, že již nepotřebuji žádné další studium. Měl jsem pocit, že žádný svámí v Indii není tak pokročilý jako já, neboť se zdálo, že jsem intelektuálně vyspělejší než ostatní. Vždyť já sám jsem tehdy vyučoval jiné svámí. Když jsem se se svým závěrem svěřil mistrovi, podíval se na mě a řekl. „Ty jsi snad pod vlivem drog? Co tím chceš vůbec říst?“

„Ne, opravdu. Opravdu si to myslím,“ řekl jsem.

Mistr se k tématu vrátil o několik dní později. „Jsi stále ještě dítě. Jediné, co umíš, je chodit do školy. Nezvládnul jsi čtyři věci. Až je zvládneš, pak teprve něco dokážeš.

Měj touhu poznat Boha, zbav se však sobecké touhy mít věci sám pro sebe. Vzdej se veškerého hněvu, zloby a závislosti. Pravidelně praktikuj meditace. Teprve tehdy, až zvládneš tyto čtyři věci, staneš se dokonalým.“

Pak mi řekl, abych navštívil jisté mudrce. Řekl mi: „Až budeš s nimi, musíš být velice pokorný. Budeš-li se chovat domýšlivě a agresivně, připravíš sám sebe o jejich znalosti. Zavrou před tebou oči a budou medítovat.“ Řekl to proto, že věděl, že jsem domýšlivý a netrpělivý.

Mistr mi poté dal seznam mudrců rozličných řádů. Všichni byli jeho přáteli, navíc mě znali už od dětství, neboť mě mistr brávil s sebou na návštěvy. Choval jsem se k nim tehdy darebně. Neustále jsem je obtěžoval, házel po nich všelijaké věci, jen abych vzbudil jejich pozornost. Kdykoli oni přišli za mým mistrem, ptali se: „A ten mladý, je pořád s tebou?“

Nejprve jsem šel ke svámímu, jenž byl proslulý svým mlčením. Tento muž se úplně stáhl z vnějšího světa. Ať se kolem něj dělo cokoli, nikdy nepohlédl nahoru. Na cestě za ním jsem promluvil s několika vesničany. Řekli mi: „Na nikoho nemluví a k nikomu nevzhledne; dokonce ani nejdí. Už je to třetí měsíc, kdy nepovstal. Nikdy jsme takového člověka neviděli.“ Tento stav se nazývá adžagarvriti, což znamená „pytonova tendence“. Tak jako pyton zůstává ve stavu nehybnosti, tak i někteří mudrcové zůstávají po mnoho dní v hlubokém stavu meditace.

Když jsem k němu přišel na návštěvu, ležel na kopečku pod stromem a usmíval se. Oči měl zavřené, vypadal, jako kdyby byl králem celého vesmíru. Nikdy na sobě nic nenosil, ať bylo léto, zima nebo déšť. Zdálo se, že jeho kůže je odolná vůči kterémukoli počasí, tak jako sloní kůže. Neměl jedinou věc v majetku, přesto byl neskonale šťastný.

Když jsem ho poprvé uviděl, pomyslel jsem si: „Přinejmenším by měl v sobě mít trochu decentnosti.“ Pak mi ale napadlo: „Můj mistr mě k němu vyslal a já vím, že můj mistr by mým časem neplýval. Nevidím nic, než jen jeho tělo.“ Sehnul jsem se a dotkl se jeho chodidel.

Ten svámí byl absolutně necitelný vůči vnějším stimulům; byl úplně někde jinde. Třikrát nebo čtyřikrát jsem řekl: „Zdravím vás, pane; jak se máte?“ Ale on neodpověděl. Nepřišel žádný

pohyb, žádná odpověď. Pak jsem začal mnout jeho chodidla. Když jsou naši učitelé unavení, často jim to děláme. Myslel jsem si, že bude rád, ale on mě namísto toho kopl. To kopnutí bylo tak silné, že jsem přepadnul na svah a skutálel se dolů až k jezeru. Cestou jsem narazil do spousty stromů a kamenů, takže jsem měl po celém těle odřeniny. To mě rozlítilo. „Jaký důvod měl k takové věci? Přišel jsem k němu s úctou, udělal jsem mu masáž a on mě kopne. To není žádný mudrc. Ale já mu ukážu. Obě nohy mu zpřelámu. Však on uvidí, jak mu dám co proto.“ Vskutku jsem se chtěl pomstít. Napadlo mě, že mě třeba můj mistr vyslal za ním, abych mu ušetřil lekci.

Když jsem se vrátil nahoru, abych si vylil vztek, svámí seděl a usmíval se. „Jak se ti vede, synu?“ řekl na přivítanou.

„Jak se mi vede?“ řekl jsem. Vy se ptáte, jak se mi vede, když jste mě odkopl až do údolí?“

Svámí řekl: „Tvůj mistr ti pověděl, že musíš ovládnout čtyři věci. A tys teď namísto toho jednu hrubě porušil. Kopl jsem tě, abych zjistil, jak umíš zvládat svůj hněv. Teď jsi tak rozzlobený, že se nemůžeš nic naučit. Nejsi vyrovnaný. Do dospělosti ti ještě hodně chybí. vůbec se neřídíš instrukcemi svého mistra, jenž je vskutku nesobeský. A jak by ses chtěl naučit něco ode mne? Nejsi připraven na mé učivo. Odejdi!“

Ještě nikdo se mnou takhle nepromluvil. Když jsem přemýšlel o tom, co mi ten muž řekl, uvědomil jsem si, že je to pravda; zcela mě ovládl bezmocný vztek.

Svámí se mě pak zeptal: „Jestlipak víš, proč se dotýkáme chodidel mudrce?“ Potom zarecitoval jistou krásnou perskou myšlenku:

Mudrc se vzdává nejlepší části svého života a odevzdává ji k lotosovým nohám Pána. Lidé se navzájem obvykle rozpoznávají podle tváře, avšak tvář mudrcova není tu; je u svého Pána. Lidé tu nacházejí pouze chodidla, a proto se jim klaní.

Svámí pak dodal: „Měl bys cítit pokoru, když se dotýkáš něčích chodidel. Teď už tady nemůžeš zůstat. Musíš jít.“

Zabědoval jsem a pomyslel si: „Ještě před pár dny jsem si myslel, že jsem dokonalý. Ale to určitě nejsem.“ Pak jsem se obrátil na svámího: „Pane, vrátím se k vám, až se zbavím svého ega.“ A odešel jsem.

Každý kopanec, jenž dostaneme od života, nás něco učí. Ať přijde odkudkoli, jsou pro nás požehnáním, pokud se z nich poučíme. Buddha řekl: „Pro moudrého muže neexistuje nic, co by se mělo nazývat zlem. Každá nepřízeň osudu je určitým krokem vpřed, dovedeme-li této nepřízně využít.“

Navštívil jsem tedy jiného svámího. Učinil jsem předsevzetí, že ať se stane cokoli, nepropadnu hněvu. Ten muž měl krásnou farmu. Řekl mi: „Jestli chceš, dám ti tu farmu. Máš o ni zájem?“

„Samozřejmě,“ řekl jsem.

Muž se usmál: „Tvůj mistr ti říkal, abys nebyl připoután na světských věcech. A tys mi velmi rychle skočil na tu farmu.“ Cítil jsem se velmi malý. Zdálo se, že má mysl směřuje k hněvu a závislosti, a nikoli k vyšším věcem.

Později jsem se vydal k jinému svámímu. Věděl už, že mám přijít. Na místě, kde jsme se kdysi myli, byla malá přírodní fontána. Do ní svámí vhodil několik zlatých mincí. Zastavil jsem se a uviděl tři z nich. Na vteřinu jsem pomyslel na to, že bych je mohl zvednout a nechat si je. Nakonec jsem to udělal a zastrčil je pod bederní zástěru. Pak mi to ale začalo vrtat hlavou. „Ty mince přece nejsou moje. Nač bych je měl potřebovat: To není správné.“ A dal jsem je zpátky.

Když jsem přišel ke svámímu, byl rozmrzelý. Uklonil jsem se a on řekl: „Proč jsi sebral ty mince? Chtěl bys ještě zlato? Zmiz odsud. Tohle není místo pro tebe.“

„Ale já je tam nechal,“ protestoval jsem.

„Vrátíš jsi je tam později. Problém je, že tě ty mince přitahovaly. První, cos udělal, bylo, žeš po nich sáhl.“

Ze zkušeností, které jsem dostal od mudrců, jsem si začal uvědomovat rozdíl mezi knižními znalostmi a životními moudrostmi. Začal jsem vidět své slabiny a nespátkoval jsem na nich vůbec nic hezkého. Nakonec jsem zašel za mistrem. Ten se mě zeptal: „Co ses naučil?“

„Poznal jsem, že mám intelektuální znalosti, ale že se podle nich nechovám.“

„To je problém všech intelektuálů,“ řekl mistr. „Začnou být nadměrně hrdí na své znalosti. Teď tě budu učit praktikovat, abys příště věděl.“

Lidská bytost toho ví dost, tuto znalost je však třeba uvést do každodenního života. Pokud se tak nestane, zůstává znalost pouze v mezích vědění. Všichni víme, co máme dělat a co nikoli, je však velmi těžké řídit se podle toho. Opravdová znalost není ve vědění, nýbrž v bytí.

Set

Expedice na Slovenský ráj

Tak, po roce přišly opět letní prázdniny a s tím také čas různých výprav. Letos jako družina Maskegonů tj. Soko, Racek, Mercy a přivandrovalci Jarda z Koryčan, Lenka ze Slušovic a Martina ze Strážnice zamíříme do národního parku Slovenský Ráj. Na rozdíl od let minulých, kdy jsme chodili po horách, se Slovenský ráj vyznačuje hlubokými kaňony, stržemi, lesy, bystrými potoky a říčkami. A také bohužel hromadou turistů.

3.7. jsme vlakem vyjeli z Kyjova směrem Vlárský průsmyk, Trenč. Teplá, Poprad do Spišské Nové Vsi. Mercy zde už byl před dvěma roky a tak nás víceméně vedl. Ze Spišské N.V. jsme si to namířili do N.P. Slovenský ráj, kde jsme asi po třech kilometrech u nějakých chatkách zakotvili na noc. Déšť nehrozil a tož si teda každý najdem kousek místa na spaní pod širákem.

4.7. noc proběhla bez zvl. událostí, pouze ráno jsem byl probuzen šiškami, kterými mě bombardoval Jarda. Po snídani a sbalení si krámů se vydáváme dál. Od Košiarneho Briežoku, kde jsme přespali, jdeme po zelené a ta nás dovede na Soví skálu s překrásným výhledem na Vysoké Tatry. Chvilu se kocháme pohledem, foťáky cvakají o sto devatenáct celých šest desetin a pak jdeme zase dál. Po několika km si za jednou odbočkou schováme batohy a nalehko vyběhneme se podívat na Tomašovský výhl'ad. Po krátké, ale vydatné svačince jdeme pak dál po modré. K naší smůle jsme si nevšimli, že modré značky vedou dvě. Místo abychom šli podél říčky údolím a po žebříkách, tak jsme ťapali po hřebeni hory, která byla zarostlá lesem. Takže bez výhledů do okolí. Do Kláštoriska se dostaneme tak jako tak, ale unikla nám část pěkné přírody. Kolem třetí se dohrabeme na Kláštorisko. V lese schováme batohy a ještě se vydáváme nalehko na malý okruh – zelená dolina, Letanovský mlýn, podél potoka a po zelené zpět na Kláštorisko. Toho večera se opět rozvalíme v lese pod širákem.

5.7. kromě několika málo otravných komárů noc proběhla celkem v pohodě. Velké batohy si opět schováváme do lesa a nalehko vyrážíme na nejpěknější část Slov. ráje. Sejdeme do údolí k řece, kde už jsou stupačky, žebříky, skály a divoké vody. V podlesíku si dáme zmrzlinu a nějaké to papáníčko a poté se vydáváme na tu nejhezčí část úseku – Suchá belá. Cesta vede většinou potokem v hlubokém údolí, kde po obou stranách potoka jsou většinou skály, velké balvany, nespočetně žebříků, stupaček, vodopádů. Opravdový ráj. Jediným kazem této nádhery byla hromada turistů, často s malými děckama. Člověk neměl chvíli klidu a u žebříků se dokonce tvořily několika

minutové čekací fronty. Na konci údolí u rozcestníku si dáváme půlhodinovou pauzu na krmnou a poté se už vydáváme po žluté a pak po červené ke Kláštorisku k uschovaným batohům a především k jídlu.

6.7. ráno jako malované a tak mě to řádně zamrzelo, že musím jet dom. Totiž, po včerejší „procházce“ jsem měl jisté zdravotní potíže a další cestu bych už asi nedošel. Tak jsem si zabalil věci a vydal se s Martinou, coby doprovodem, do Spišské N.V. na vlak. Nechtělo se věru, nechtělo, ale nebylo jiného zbylí. O tom, jak výprava pokračovala dál píše Mercy.

Racek

6.7. (Pokračování) Tak jsme se dnes ráno zbavili Racka a Martiny a zbyli jsme už jen čtyři. Naplánovali jsme si docela náročný přechod přes celý Slovenský ráj směrem na jih, takže jsme vyrazili poměrně brzy ráno, abychom se vyhnuli těm masám turistů z předchozích dnů. Samozřejmě, že i dnes byly na programu samé stupačky, žebříky, balvany, skály a vodopády. Hned ráno jsme si udělali menší odbočku k Obrovskému vodopádu, který opravdu stál za to. Cesta byla dost namáhavá a když jsme dospěli na planinu Geravy, tak jsme u lanovky padli únavou do trávy a chvíli jen tak sledovali kolemjdoucí a okolostojící skupiny turistů. Po vydatném odpočinku naše skupina vyrazila na poslední dnešní pochod – do Dědinek. Tam jsme se opět rozvalili na lavičky u přehrady a přemýšleli, co dál. Soko s Jardou se rozhodli nedbat výstražných značek, že voda v přehradě není vhodná ke koupání a šli se koupat. Já s Lenkou jsme raději přihlíželi ze břehu. Večer jsme si pak našli nocleh v lesíku u jedné neobydlené chaty.

7.7. Dnešní den měl být víceméně odpočinkový. Ráno při odchodu nás překvapili majitelé blízké chaty, kteří právě přijeli, ale dělali jakoby nic. Vyrazili jsme na malý okruh po jižní části Slovenského ráje s hlavním cílem – Havraní skálou (1153,5 m.n.m.). Odtud byl docela pěkný výhled, který nám kazily jen všudypřítomní turisté, zvláště Češi. Po cestě nazpátek si Jarda vyšlápl trochu rychleji a zmizel nám z dohledu. Nám třem se naopak zase ztratila značka, takže nám nezbylo jít podle svého uvážení. Nakonec jsme v pořádku dorazili do Dědinek. Jarda tam ale nikde nebyl. Přišel až trochu později s tím, že na nás čekal a pak nás nemohl najít. Navečer se opakoval scénář z předchozího dne - Soko s Jardou si opět vlezli do přehrady, zatímco já a Lenka jsme dali přednost lavičkám na břehu. Večer mi napsal Set, že za námi přijel do Dědinek, ale jeho zprávu jsem si přečetl až ráno.

8.7. Dnešní cíl byl jasný – Dobšinská ledová jeskyně. V 6:45 jsme nasedli na autobus, který nás zavezl až k ní. Prohlídka trvala asi hodinu a opravdu stála za to. Všechno pokazila jen jedna malá drobnost. Fotil jsem bez povolení, takže mě průvodkyně mírně seřvala a musel jsem ty snímky vymazat. Příště budu chytřejší.. :-) Pak vyjdeme z jeskyně a co vidíme, na parkovišti stojí autobus ČSAD Kyjov. Dali jsme se do řeči s řidičem, jestli by nás nevzal, ale vzhledem k tomu, že jsme měl batohy schované v hotelu v Dědinkách, tak jsme se museli vrátit. Nejdřív jsme si zašli na oběd – Halušky a Pirožky a pak jsme nasedli na vlak a vrátili se zpět do Dědinek. (Mezitím jsem si vyměnil se Setem několik zpráv. Set vyrazil za námi k jeskyni, ale v době, kdy tam dorazil, jsme už byli zpět.) K našemu nemalému překvapení ten samý autobus stál přímo u hotelu, kde jsme měli batohy. Dali jsme se do řeči s řidičem a ten nám řekl, že by nás vzal, ale musela by nám to dovolit i vedoucí zájezdu. A tak jsme čekali, čekali a čekali a najednou se mezi lidmi vynořil Set.. Přidal se k nám a čekal s námi. Pro účastníky toho zájezdu jsme byli docela velká atrakce. Pak přišla vedoucí.. Chvilí dělala okolky, ale nakonec nás na přímlovu ostatních lidí ze zájezdu vzala. A tak autobus s námi na podlaze vyrazil domů. Po cestě jsme ještě udělali neplánovanou odbočku – na Štrbské pleso a nakonec jsme zamířili k hranicím. Přechod na Starém Hrozenkově jsme museli přejít pěšky a celníci byli trochu nevrlí a nechtěli nám věřit. Nezbylo jim ale nic jiného, než nás pustit. Do Kyjova

jsme dorazili kolem půlnoci plní radosti, že se nám naše expedice takhle vydařila. Jsem hodně zvědavý na příští rok.. Výběr ze Sokových a mých fotek z této akce je k dispozici na webových stránkách mé maličkosti: www.mercy.ic.cz.

Mercy

Další číslo vyjde počátkem listopadu 2006

www.tenzor.cz/rovernicek

rovernicek@tenzor.cz

© Pavel Tomášek – Set, 2006